

Nejnovější Rezkova tvorba se také vzdaluje od těžkého, trochu klasického tónu olejových nátěrů a experimentuje s moderními pojídky a malířskými materiály. Přitom to vše nepodniká malíř na malých ploškách, ale na formátech, jež stěží obrací ve svém nízkém žižkovském ateliéru. Malý formát je u něho asi tak 150 na 100. Jeho touha po velkých formátech není projevem neskromnosti - je to prostě nutnost, která je u tohoto sympaticky skromného malíře údělem. V době zkonvenčněných dekorativních úkolů, které čas od času na nás otvírají bezzubá ústa a upírají skleněné pohledy v různých komerčních "realizacích" v architektuře, přinesl Rezek do české malby něco, co by bylo s to způsobit i zde radikální obrodu. Jeho obrazy mají dekorativní kvality, ale současně jsou filozofické, kontemplují nad elementárními výtvarnými složkami a mají prožitkovou základnu.

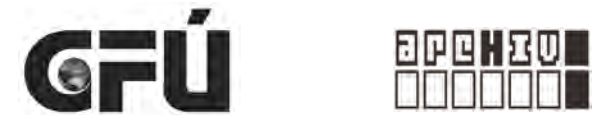
Osobně mám k této tvorbě dvojí pozitivní vztah: předně sympatizuji s Rezkovým vitalismem, s jeho velkolepým pohrdáním vyumělkovanými pseudo-problémy - ať již citovými nebo motivickými, dále pak mi jeho tvorba dává odpověď na otázku, kterou jsem si kdysi naivně kladl v padesátých letech: zda by bylo možné "spojit" Purkyně a Cézanna. Rezek něco takového dokázal, ovšem v rovině nefigurativní, spojil strukturu a barevně zvoučnou plochu, oprostil se od předmětnosti, ale ne od objektivit a materiálnosti, vytvořil osobitou vizi, nezávislou ani na přímých vzorech, ani na mezinárodním standardu. Nešel s módními vlnami, ale dovedl se zastavit uprostřed příboje.

Luděk Novák: Z ateliéru Jaroslava Rezka, Výtvarné umění 1969 (19), č. 4, s.196-197



*Jaroslav Rezek - Kompozice I,
70-tá léta, kresba tuší na papíře, 297 x 210 mm*

Geofyzikální ústav AV ČR, v.v.i.
Archiv výtvarného umění, o.s.



Vás srdečně zvou
na třicátou pátou výstavu cyklu
Setkávání

Jaroslav Rezek Jiná krajina (obrazy, kresby)

zahájení ve středu 29. února 2012
v 16:30 hodin

výstavu uvede
Jiří Hůla

otevřeno 1. března - 20. dubna 2012
po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
www.ig.cas.cz
www.artarchiv.cz

Výstavy Setkávání v GFÚ podporuje MČ Praha 4.



Jaroslav Rezek (1937-1990) studoval na Výtvarné škole (1952-1956) a na Akademii výtvarných umění v Praze u profesora Vlastimila Rady (1958-1963). Ve druhé polovině 60. let se pravidelně zúčastňoval všech důležitých kolektivních výstav. Námětem Rezkových maleb je krajina a ženské tělo, krajina-žena, krajina-matka; malířským východiskem klasická, dokonale propracovaná malba. Po plošných krajinách a figurálních kompozicích začal obrazovou plochu připravovat vlepováním drobných předmětů, většinou výrobků z umělé hmoty. Malby na asamblážovaném podkladu neustále předělával, na obrazech pracoval dlouho, často celé roky. Koncem 70. let se dostával do lidské i umělecké izolace. Aby vyřešil existenční starosti, začal restaurovat (mimo jiné se podílel – společně s Pavlem Blatným, Vladimírem Jarcovjákem a Zdeňkem Prokopem - na obnově fresek v zámeckém kostele sv. Vojtěcha v Kostelci nad Černými lesy), na malování měl stále méně času. Po listopadu 1989 se jeho psychický stav zhoršil natolik, že dobrovolně odešel.

Rezek není ani introvert hloubající nad zákoutími vlastní duše, ani extrovert ženoucí se za zážitky a dojemovými senzacemi. Promýšlí a procitňuje několik základních pravd: o barvě, přírodě, struktuře, člověku, ale činí tak s důkladností až kubištovskou. Kdybych si jej měl nějak historicky zařadit, musel bych myslet na jedné straně na Purkyně a na druhé na Poliakovu. Jeho koncepce se zrodila, jak se zdá, naráz. Po



*Jaroslav Rezek - Kompozice II,
70-tá léta, kresba tuší na papíře, 305 x 215 mm*

málo plodných letech na akademii, kde převažovaly studijní úkoly a kde jen v závěru namaloval několik krajin, jejichž červenohnědé a zelené dvojzvuky určily jeho další orientaci, vstupuje po roce 1965 do našeho malířství po boku svých generačních druhů Načeradského, Němce, Ševčíka, Krejčího a Kulhánka jako zralá, i když snad méně nápadná osobnost. Naráz se definoval a současně posunul neosobní schéma nefigurativní malby směrem k českému lyrismu, materiálnosti malby, plnokrevnosti realizace. Jeho obrazy měly sytý zvuk, ale trochu ztěžklou baladičnost barevných souzvuků. Kompozičně členěny trochu pravidelně zlatým řezem a trochu nepravidelně s rustikální asymetričností, podobaly se

tyto obrazy spíše přírodním útvarům než chladným konstrukcím. Červeně kontrastovaly se zelenými, jež byly laděny spíše do teplých odstínů. Prostorovost byla navozena nejen nepravidelností úhlů, ale i zvláštními barevnými mřížemi, předstupujícími před barevné plochy a tvořenými centimetrovými pruty barevných past. Zatímco Poliakov rozehrával svoje barevné harmonie v přísné byzantské ortodoxii, je Rezek lyričtější, méně pochmurný, radostnější. Říká o sobě ovšem, že má rád Stravinského s jeho protikladem barbarství a jemnosti. Některé jeho obrazy jsou přímo etudami nad strukturami hmoty. Ukazují všechny možnosti barevného zpracování povrchu. Jsou malovány pastózně, jsou lité, škrábané, drásané, lazované: vzniká tak jakýsi rytmus hmoty, jenž soupeří s rytmem barevných ploch a vytváří tak druhou výrazovou rovinu, stejně nosnou jako základní kompoziční a barevná výstavba. Tento žák z Radovy školy došel tak někdy až k fillovsky zaujatému výkladu krásných hmot. Objevil mimo jiné poezii stříbrné barvy, z většiny malířských palet vyloučené. Použil ji v několika menších plátnech, aby rozšířil repertoár barevných akordů. Stříbrná vyvolala potřebu bledě modrých a se změnou koloritu se změnila i představová základna. Místo těžkých červených a zelených ploch polí se objevují prostory kosmu s terčí hvězd, stříbro vzduchu a modř oblohy.

Jiří Hůla

